

ЦИВІЛЬНЕ ТА ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО

УДК 347.65/.68

О. Є. Аврамова,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права та процесу факультету № 6 (права та масових комунікацій)
Харківського національного університету внутрішніх справ;
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-1941-9894>

ВІДУМЕРЛІСТЬ МАЙНА: АНАЛІЗ ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Доведено, що відумерлість майна є спеціальним правовим статусом, у якому відсутній зв'язок між об'єктом та суб'єктом володіння. Відсутність зв'язку в правовому статусі відумерлого майна обумовлюється його відмиранням унаслідок відсутності приватного інтересу до опанування об'єктом власності у зв'язку з відсутністю волевиявлення суб'єкта – потенційного володільця та відмовою суб'єктів від прийняття у власність об'єкта на підставі спадкування.

Ключові слова: відумерлість, майно, спадщина, володіння, зв'язок, суб'єкт, об'єкт, правовий статус об'єкта.

Постановка проблеми. Відумерлість майна є одним із нестандартних феноменів правової матерії, оскільки її правова природа не отримала єдиного розуміння в юридичній науці. Достатньо звернути увагу на дискусію щодо термінологічного визначення цієї категорії, зокрема що ж є більш логічним «відумерлість» чи «виморочність»?

Стан дослідження. Кожен науковець у сфері спадкового права зробив свій внесок у розвиток юридичної думки щодо відумерлості майна/спадщини, зокрема С. С. Бичкова, О. Є. Кухарев, О. П. Печений, О. В. Розгон, Є. О. Рябоконт, Н. Б. Солтис; окремо змінам розуміння цієї категорії присвячено наукові здобутки З. В. Ромовської. Позиції цих учених є внеском у майбутній розвиток спадкового законодавства, однак проблематика теоретичного розуміння відумерлості майна продовжує притягувати роздуми вчених усіх поколінь. Проблемність цього питання посилюється і тим, що ст. 1277 ЦК України [1] вказує лише на процедуру переходу відумерлості спадщини, не даючи визначення поняття відумерлості спадщини та характеристики правового статусу майна, що входить до складу відумерлості спадщини.

Мета статті – встановити структурні елементи правового статусу відумерлості майна.

Виклад основного матеріалу. Спочатку визначимося щодо термінологічної дискусії. Як відомо, термін «відумерлість» був запропонований З. В. Ромовською з метою відновлення більш традиційних термінів у національному законодавстві [2, с. 43, 48]. Дійсно, Псковська Судна Грамота 1397 р. визначала такий вид спадщини, як «відумерщина» [3, с. 501]. Селяни в імперський період називали майно,

щодо якого не залишилось спадкоємців, «обмершим» [4, с. 548]. Це надає можливість сформулювати першу тезу-презумпцію щодо майна, яке залишається без спадкоємця: це майно, в статусі якого щось відмирає.

Наступний крок нашого дослідження – встановлення характеристик об'єкта прав (цивільних прав), що надасть можливість зіставити відумерле майно з об'єктом цивільних прав. Що стосується визначення об'єкта прав, у межах цього дослідження ми приєднуємось до позиції В. О. Лапача, який указував, що під «об'єктами прав» у широкому значенні або, що те ж саме, «об'єктами об'єктивного права» необхідно розуміти абстракцію-ідею [5, с. 9]. Такий підхід обумовлюється тим, що об'єкт прав (цивільних прав) у юридичній науці є неоднозначною категорією. Найбільш поширеною думкою щодо об'єкта прав є твердження С. С. Алексеєва, що об'єкт прав є явищем (предметом) навколишнього світу, на який спрямовано суб'єктивні права та юридичні обов'язки [6, с. 154]. Для визначення особливостей відумерлого майна необхідно звернути увагу на те, що об'єкт прав є елементом матеріального світу, здатного задовольнити потреби особи, отже відумерле майно є предметами матеріального світу та може задовольняти певні потреби суб'єкта. При цьому функція задоволення потреб (інтересу) проявляється у тому, що об'єкт цивільних прав, по-перше, має принципову можливість перебувати в цивільному обігу, і, по-друге, тим, що такий об'єкт допущено в обіг [7, с. 111]. Таким чином, відумерле майно як предмет матеріального світу повинно мати властивість участі у цивільному обігу, однак ця властивість цього об'єкта не може бути реалізована через властивості структури правового статусу. У зв'язку з цим сформулюємо другу тезу-презумпцію: у відумерлого майна можливість брати участь у цивільному обігу перебуває у пасивному стані, стані статичності об'єкта, що характеризується відсутністю можливості реалізації суб'єктивних прав та юридичних обов'язків щодо такого майна.

Як слушно зазначає В. І. Сенчищев, правовий статус, із точки зору обсягу правового регулювання, залучається в правовий режим явища об'єктивної дійсності, він є визначальним елементом усього правового режиму. Цей статус є незмінним незалежно від розсуду сторін правовідносини і належить до імперативних норм [7, с. 139]. Тобто правовий статус визначає положення об'єкта у системі об'єктів прав відповідно до його матеріальних властивостей та характеризує зв'язок об'єкта з відповідним (потенційним) суб'єктом. Наявність зв'язку між об'єктом і суб'єктом доводив В. О. Лапач, який указував, що воля та свідомість зобов'язаної особи є посередньою ланкою між правом і фактичними відносинами. Є можливим і необхідним існування прямих юридичних неідеальних зв'язків між суб'єктами й об'єктами цивільних прав як самостійний модус прояву найважливішої властивості об'єкта – перебувати у правовому зв'язку

з відповідною особою незалежно від участі останньої в будь-яких правових відносинах з іншими суб'єктами цивільного права [5, с. 9]. Існування зв'язку між об'єктом та суб'єктом було допущено ще римськими юристами, зокрема у володінні вольового та матеріального елементу на існування вказував Павло. Вольовий елемент охоплював намір володіти річчю, а матеріальний елемент був пов'язаний із фактичним існування речі [8, с. 162]. На підставі такого аналізу можна стверджувати, що правовий статус об'єкта цивільних прав складається з наступних елементів: а) фізична (матеріальна) характеристика об'єкта як предмета навколишнього світу; б) місце об'єкта у системі об'єктів прав; в) зв'язок між об'єктом та суб'єктом у вигляді вольової спрямованості суб'єкта на об'єкт, що надає можливість об'єкту прав бути потенційно залученим у відповідні правовідносини.

Зазначені теоретичні міркування дозволяють перейти до аналізу правового статусу відумерлого майна. Як уже зазначалось, правовий статус об'єкта пропонується розкласти на таку структуру: об'єкт – зв'язок – суб'єкт. Застосуємо цю схему до відумерлості майна. Об'єктом є майно, майнові права що, залишаються спадкоємцям. Суб'єкт відумерлого майна має характеристику суб'єктного складу, оскільки має складний характер та охоплює статус суб'єктів і певні факти. До суб'єктного складу відумерлого майна належать: факт наявності приватного власника відумерлого майна (щодо якого констатується факт смерті), факт припущення існування спадкоємців та констатація факту їх відсутності, факт існування публічного суб'єкта, до якого переходить майно померлого власника. Останнім структурним елементом є зв'язок між об'єктом та суб'єктом у вигляді вольової спрямованості суб'єкта на об'єкт. Для відумерлого майна є характерною відсутність саме цього елемента правового статусу, оскільки відсутність вольової спрямованості на отримання у приватну власність об'єкта призводить до неможливості побудови зв'язку між об'єктом та суб'єктом. Розглянемо зв'язки у правовому статусі відумерлого майна детально.

За змістом ст. 1277 ЦК відумерле майно переходить у власність територіальної громади за правилами універсального правонаступництва, що є проявом германського права у національній моделі спадкового права. При цьому за відсутності спадкоємців за заповітом і за законом або усунення їх від права на спадкування, неприйняття ними спадщини, а також відмови від її прийняття орган місцевого самоврядування за місцем відкриття спадщини зобов'язаний подати до суду заяву про визнання спадщини відумерлою [1]. Отже, територіальна громада не має права відмовитися від спадщини за жодних обставин [9, с. 137]. Право власності на відумерле майно у територіальній громаді не виникає самостійно і не виникає за правилами спадкування. Таким чином, вольового зв'язку між публічним суб'єктом прав та відумерлим майном не існує. Цей

зв'язок будується не на праві, а на обов'язку, що унеможливає наявність приватних відносин, побудованих на свободній волі та волевиявленні. Крім того, майно переходить до територіальної громади не з метою отримання позитивного ефекту володіння, а з метою задоволення потреб інших осіб, зокрема кредиторів чи сусідів, яких непокоїть стан безгосподарного утримання об'єкта тощо.

Першою нашою тезою було припущення, що у статусі відумерлого майна щось відмирає, і, дійсно, відмирає зв'язок між об'єктом і приватним суб'єктом. Виникає та сама «відмершина», яка термінологічно має прояв не у «виморочному» майні, а у «відумерлому» майні. У статусі відумерлого майна відсутній вольовий зв'язок між майном і приватним власником у вигляді приватних зазіхань на об'єкт власності. При цьому іноді виникають обставини, коли спадкоємці внаслідок боргів спадкодавця відмовляються від спадщини. Це також є прикладом відмирання зв'язку володіння між об'єктом власності та суб'єктом. Таким чином, відумерлість зв'язку у статусі відумерлого майна – це випадки відсутності приватного інтересу до опанування об'єктом власності у зв'язку з відсутністю волевиявлення суб'єкта – потенційного володільця та відмови від прийняття у власність об'єкта на підставі спадкування. Для ліквідації прогалини у статусі відумерлого майна і залучається незалежний суб'єкт – територіальна громада, яка виступає у ролі зобов'язаного суб'єкта.

Подану у цій статті пропозицію щодо правового статусу відумерлого майна спрямовано і на вирішення дискусії щодо визнання відумерлого майна безхазяйним, що базується на римській традиції, яка має прояв у лінії французького законодавства. Вважаємо, що застосовувати модель безхазяйності до відумерлого майна недоцільно, оскільки у статусі безхазяйного майна відсутній такий елемент, як суб'єкт, що призводить до відсутності зв'язку між суб'єктом та об'єктом, тобто у статусі безхазяйного майна первинним дефектом статусу є відсутність суб'єкта, тоді як у випадку відумерлого майна первинним дефектом статусу є відсутність зв'язку між суб'єктом та об'єктом.

На підставі дослідження можна запропонувати такі **висновки**. Відумерлість майна – це правовий статус об'єкта, в якому відсутній зв'язок між об'єктом та суб'єктом володіння. Відсутність зв'язку в правовому статусі відумерлого майна обумовлюється його відмиранням унаслідок відсутності приватного інтересу до опанування об'єктом власності у зв'язку з відсутністю волевиявлення суб'єкта – потенційного володільця та відмовою суб'єктів від прийняття у власність об'єкта на підставі спадкування. У статусі відумерлого майна між майном і приватним власником вольовий зв'язок у вигляді приватних зазіхань на об'єкт власності відсутній. Доведено, що у статусі безхазяйного майна первинним дефектом статусу є відсутність суб'єкта, а у статусі відумерлого майна таким є відсутність зв'язку

між суб'єктом та об'єктом. Це є головною відмінністю між безхазяйним і віддимерлим майном.

Список бібліографічних посилань: 1. Цивільний кодекс України: закон України від 16.01.2003 № 435-IV // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>. 2. Ромовська З. В. Українське цивільне право. Спадкове право. Академічний курс: підручник. Вид. 2-ге, допов. Київ: Дакор, 2013. 301 с. 3. Шершеневич Г. Ф. Учебник русского гражданского права. По изд. 1907 г. М.: Спарк, 1995. 556 с. 4. Пахман С. В. Обычное гражданское право в России/под ред., с предисл.: Томсинов В. А. М.: Зерцало, 2003. 736 с. 5. Лапач В. А. Система объектов гражданских прав в законодательстве России: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.03. Ростов н/Д, 2002. 537 с. 6. Алексеев С. С. Общая теория права: курс в 2 т. Т. 1. М.: Юрид. лит., 1981. 360 с. 7. Сенчищев В. И. Объект гражданского правоотношения. Общее понятие. *Актуальные проблемы гражданского права*. 1999. Вып. 1. С. 109–160. 8. Римское частное право: учебник/под ред. И. Б. Новицкого, И. С. Перетерского. М.: Юриспруденция, 1999. 512 с. 9. Заїка Ю. О. Спадкове право в Україні: становлення і розвиток: монографія. 2-ге вид. Київ: КНТ, 2007. 288 с.

Надійшла до редколегії 26.08.2016

Аврамова О. Е. Вымороченное имущество: анализ правового статуса

Доказано, что вымороченность имущества является специальным правовым статусом, в котором отсутствует связь между объектом и субъектом владения. Отсутствие связи в правовом статусе отмершего (вымороченного) имущества обуславливается его отмиранием вследствие отсутствия частного интереса к присвоению объекта собственности в связи с отсутствием волеизъявления субъекта – потенциального владельца и отказом субъектов от принятия в собственность объекта на основании наследования.

Ключевые слова: вымороченность, имущество, наследство, владение, связь, субъект, объект, правовой статус объекта.

Avramova O. Y. Escheat: analysis of legal status

The relevance of the article is due to the fact that the problems of theoretical comprehension of escheat has not been solved in legal science. The article's objective – is to establish the structural elements of legal status of escheat. To achieve the article's objective the author has analyzed general theoretical positions to determine and characterize the object of the rights, the object of civil rights and legal status of the object of civil rights.

It has been concluded that the legal status of the object of civil rights consists of the following elements: a) physical (material) characteristics of the object as a subject of the world; b) the place of the object in the system of the objects of the rights; c) the relationship between the object and the subject in the form of volitional orientation of the subject on the object that enables the object of the rights to be potentially involved in appropriate legal relations.

Escheat – is a legal status of the object, where there is no relationship between the object and the subject of possession. The lack of relationship in the legal status of escheat is caused by its demise due to the absence of private interest to possess the property by the object because of the lack of the subject's deed – a potential holder and refusal of the subjects to accept the ownership of the object based on inheritance. There is no volitional relationship in the form of private endeavors on the property object in the status of escheat between the property and private owner. It has been proved that the primary defect of the status is the absence of the subject in the status of ownerless property; and in the status of escheat it is the lack of relationship between the subject and the object. This is the main difference between ownerless property and escheat.

Keywords: escheat, property, inheritance, ownership, communication, subject, object, legal status of the object.

УДК 347.477

Ю. М. Жорнокуй,

доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри правового забезпечення господарської діяльності факультету № 6 (права та масових комунікацій) Харківського національного університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ДОГОВОРІВ ПРО РЕОРГАНІЗАЦІЮ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ

Окреслено авторське бачення окремих проблемних питань, що мають місце у контексті укладення договорів під час реорганізації юридичної особи. Зауважено, що цивільне законодавство не лише не дає відповіді на проблемні питання укладення відповідних договірних конструкцій, але й взагалі не визначає їх правової природи, порядку укладення та виконання. Зроблено висновок, що включення договорів про реорганізацію юридичних осіб у структуру Цивільного кодексу України дозволить впорядкувати правове регулювання процесів реорганізації, послужить надійною гарантією захисту прав їх учасників (акціонерів) і кредиторів.

Ключові слова: реорганізація, договори про реорганізацію юридичної особи, договір про приєднання, договір про злиття, акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю.

Постановка проблеми. Розглядаючи питання правового регулювання реорганізації юридичних осіб, учені в основному акцентують увагу на правовій природі реорганізації, порядку її проведення, правовому становищі сторін і захисті їх прав. Із незрозумілих причин осторонь залишаються питання договірних конструкцій, що опосередковують певні правові зв'язки, – договорів про злиття та приєднання, що одержали в науці найменування «договори про реорганізацію юридичної особи» [1; 2]. При цьому окремі питання зазначених договорів є важливими не тільки для теорії, але й для практичної діяльності.